

НОЩЬ НАДЪ CANALE GRANDE

Тѣ спятъ сега — стариннитѣ дворци, и църкви, и площади.
Тъмнѣятъ тѣснитѣ прозорци и балкони,
потънали въ дантелата на мраморни аркади,
мозаики златни, балюстради и колони.

Тѣ спятъ — потомцитѣ забравени — наследници на дожитѣ,
срѣдъ зали тежки отъ оръжие и скиптри.
Нали за тѣхъ и вие, Тициано, Веронезе, сложихте
невиждани бои на своитѣ палитри!

Червенокосата жена, въздигната отъ Тинторето
на тронъ — срѣдъ сушата, водата и звездитѣ —
Венеция, родила се като Венера отъ морето,
сега заспала като бисеръ на гърдитѣ му.

Но ти не спишъ. Но твоитѣ води сж вѣчно будна паметъ,
която съхранява всичкитѣ събития.
Ти помнишъ първото издигнато на „Пиацета“ знаме
и първитѣ пилони въ пѣсъка забити.